Влада – Радам !

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України

№ 216 (966) ♦ Вівторок, 15 листопада 1994 року ♦ Ціна договірна

ПРИСТРАСТЯМИ СПРАВІ НЕ ЗАРАДИШ...

Запитання, хто визначає долю Криму, ось уже не один рік залишається без відповіді. А й справді, хто? Населення, що проживає на півострові, чи окремі народні депутати автономії?

У всіх офіційних документах і повідомленнях засобів масової інформації здебільшого наводять висловлювання й позицію Голови Верховної Ради Криму С.Цекова або фракції «Росія» і новоствореної фракції «Росія — Єдність». Начебто саме вони й мають визначити долю всього народу півострова. Щоправда, за голос народу декотрі видають висловлювання і гасла групи людей, що постійно збираються біля будинку Верховної Ради Криму. Саме вони з усіх сил і намагаються довести, що висловлюють настрої і прагнення всього населення Криму.

А втім, варто нагадати, що Крим — складова частина України. І про те, як розвиватися там подіям, бути йому з Україною чи з Росією, вирішувати не лише окремим депутатам ВР Криму і тим громадянам, що збираються біля будинку Верховної Ради Криму.

Майбутнє Криму — це воля й бажання всього народу України. І воно має визначатися лише демократичним шляхом. Тому й небайдужі до того, що діється в Криму, багато читачів газети як із самого Криму, так і з інших міст України, навіть Москви. Оцінки становища в Криму, думки щодо нього авторів кількох листів читайте на 2-й сторінці.

А тим часом

Остаточне рішення з «кримської проблеми» для винесення на сесію парламенту готує Комісія Верховної Ради України з питань правової політики й судово-правової реформи.

Про це кореспондентові «Інтерфаксу-Україна» повідомив у суботу голова комісії Володимир Стретович.

За його словами, після переговорів з членами президії Верховної Ради Криму він провів у п'ятницю консультації з цього питання з Президентом України Леонідом Кучмою.

Парламент планує розглянути хід виконання своєї постанови про політико-правову ситуацію в Криму на цьому тижні.

Сімферополь. Біля будинку Верховної Ради. Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ДІЛОВА РОЗМОВА

Голова Верховної Ради України Олександр Мороз як президент Парламентської Асамблеї Чорноморського Економічного Співробітництва прийняв генерального секретаря цієї організації Фаіка Кайтанджі та його заступника Джордже Петріку.

Фаік Кайтанджі проінформував Олександра Мороза про роботу секретаріату і ключових комісій ПАЧЕС, підготовку до засідання бюро цієї організації, що відбудеться 15 листопада в Києві, а також асамблеї ПАЧЕС в Тирані.

Було обговорено ряд пропозицій Олександра Мороза стосовно підвищення ефективності діяльності Парламентської Асамблеї Чорноморського Економічного Співробітництва.

МАЄМО ДБАТИ ПРО НАЦІОНАЛЬНУ БЕЗПЕКУ

Учора до Києва прибув Голова військового комітету НАТО фельдмаршал Річард Вінсент. Гостя прийняв Президент України Леонід Кучма. Відбулися також переговори Р.Вінсента з начальником генерального штабу Збройних Сил нашої держави Анатолієм Лопатою. Програма візиту передбачає зустріч у Верховній Раді та Міністерстві закордонних справ України.

У КОМІСІЯХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

В Комісії з питань паливно-енергетичного комплексу, транспорту і зв'язку відбулася зустріч з делегацією департаменту енергетики США на чолі з заступником міністра енергетики США Уільямом Уайтом. Відбувся обмін думками щодо перспектив співробітництва енергетиків України і Сполучених Штатів Америки при вирішенні питань, пов'язаних з розробкою законодавчої бази для паливно-енергетичного комплексу, прискорення впровадження енергозберігаючих технологій.

* * *

11 листопада Комісія з питань економічної політики та управління народним господарством розглянула проект Закону про внесення змін і доповнень до законодавчих актів з питань приватизації.

Прийнято рішення про створення робочої групи для доопрацювання зазначеного проекту відповідно до положень пункту 3 Постанови Верховної Ради України від 29 липня 1994 року «Про вдосконалення механізму приватизації в Україні і посилення контролю за її проведенням» та з урахуванням пропозицій народних депутатів.

Робоча група Комісії працює також над проектами змін і доповнень до антимонопольного законодавства.

ФОРУМ МОЛОДІ

У неділю в Києві розпочалася й сьогодні завершується Міжнародна конференція «Співробітництво Схід—Захід для молоді: від національних, регіональних і муніципальних структур — до розвитку молодіжної ініціативи». Це перший такого масштабу захід, який ЄС проводить у східноєвропейській країні. Як зауважив з цього приводу голова Комітету у справах молоді Російської Федерації Андрій Шаронов, «я по-доброму заздрю своїм колегам».

Організатори — Міністерство України в справах молоді й спорту, Український НДІ проблем молоді, Міжнародний молодіжний центр «Schlesische, 27» (Берлін), відповідна Комісія ЄС. Фінансове забезпечення — Мінмолоді, Фонд Сороса, Рада Європи. До Києва приїхали міністри, заступники міністрів, керівники департаментів, лідери молодіжних організацій, вчені, дипломати 34 країн світу.

(Закінчення на 2-й стор.).

Продиктовано в номер

Необхідно переглянути всю нашу стратегію щодо армії

«Якщо ми справді вважаємо себе європейською державою, то, незважаючи на всі труднощі, армія повинна бути у нас на першому місці. Необхідно переглянути всю нашу стратегію щодо армії», — заявив під час зустрічі з командним складом Білоцерківського гарнізону Верховний Головнокомандуючий Збройними Силами, Президент України Леонід Кучма. 12 листопада у супроводі віце-прем'єр-міністра України, міністра оборони Валерія Шмарова він здійснив інспекційну поїздку до Білої Церкви, де ознайомився з станом бойової підготовки воїнів механізованого з'єднання, життям і побутом мотострільців.

Концерт одеситів на берегах Альбіону

Лондон, Ліверпуль, Белфаст, Саутпорт, Борнмут — така географія гастрольних виступів Одеського симфонічного оркестру в Великобританії, що розпочалися концертом у столичному культурному центрі Барбікан. Свого часу одеські музиканти полонили Америку. І тепер їх гастролі в Великобританії проходять з не меншим успіхом. Майстерністю й популярністю, що швидко зростають останнім часом, оркестр завдячує своєму головному диригентові Хобарту Ерлу, якому недавно надано звання «Заслужений артист України». Окрім відомих творів світового класичного репертуару, одесити повезли до Великобританії й твори українських авторів. Особливо тепло публіка сприймає увертюру до опери «Тарас Бульба» Миколи Лисенка та Карпатський концерт для оркестру Михайла Скорика.

Швеція проголосувала за інтегровану Європу

52 відсотки шведів, які взяли участь у недільному референдумі, висловилися за вступ своєї країни до Європейського Союзу. Це опитування не матиме обов'язкової сили, але братиметься до уваги шведським парламентом під час обговорення питання про вступ Швеції до ЄС. 13 листопада, виступаючи на мітингу, Прем'єр-міністр країни Карл Більд закликав співгромадян висловити під час референдуму підтримку курсові на європейську інтеграцію.

Країни Прибалтики створюють оборонний союз

Прийняттям 17 документів з різних питань та обранням нового керівництва у Вільнюсі завершила роботу 3-тя сесія Балтійської асамблеї, що об'єднує парламентаріїв Литви, Латвії та Естонії.

У резолюції з воєнного співробітництва балтійських держав, зокрема, говориться, що, беручи до уваги геополітичне становище регіону, а також останні заяви та зобов'язання урядів балтійських держав, асамблея радить Балтійській раді міністрів приступити до розробки договору між Литвою, Латвією та Естонією в області оборони і прискорити його підписання.

Україна — Узбекистан: поле спільної діяльності — величезне

Наші держави зацікавлені у подальшому розвитку багатостороннього взаємовигідного співробітництва. Це було ще раз підкреслено під час спільної прес-конференції президентів Леоніда Кучми та Іслама Каримова, що відбулася по підсумках візиту Президента Узбекистану в Україну.

Глави держав високо оцінили результати переговорів, у ході яких було підписано цілий пакет документів, зокрема Декларацію про основні напрямки економічного співробітництва.

«Ми не знаємо один одного, не знаємо наших можливостей, бо раніше «диспетчерський пункт» був у Москві», — наголосив Президент України, говорячи про перспективи співпраці. У той час — і це відзначали глави обох держав — вже сьогодні є конкретні напрямки спільної діяльності, які можуть дати реальну вигоду нашим країнам. Два таких напрямки було визначено вже у ході цього візиту.

Насамперед це постачання узбецького газу в Україну в обмін на устаткування для освоєння нафтогазових родовищ, що виробляється українськими підприємствами. Як зазначив з цього приводу Президент Узбекистану, українське обладнання вже сьогодні відповідає світовим зразкам, а подекколи навіть вищої якості у порівнянні з тим, яке Узбекистан нині закуповує у Японії та інших розвинутих державах. Крім природного газу, Узбекистан вже сьогодні може збільшити поставки бавовни, що дало б нове дихання українській текстильній та легкій промисловості.

Другим пріоритетним напрямком має стати співробітництво у галузі літакобудування, зокрема співпраця між київським АКБ ім. Антонова та Ташкентським авіаційним заводом. Така спільна робота може стати надзвичайно плідною і вигідною, бо об'єднає високий інтелектуальний потенціал київських конструкторів із сучасною виробничою базою, яку вже сьогодні створено у Ташкенті.

Взагалі — і це було не раз наголошено під час прес-конференції — Узбекистан є для України перспективним і дуже надійним партнером. Як поінформував Іслам Каримов, на сьогодні його держава не має боргів і виконала всі свої зобов'язання по всіх угодах.

Підтверджуючи цю думку, Леонід Кучма підкреслив, що нині загалом відбувається дуже серйозна переоцінка цінностей. Оскільки, за словами Президента України, у зв'язку з непродуманою зовнішньоекономічною політикою «на Захід ми не прийшли, а на території колишнього СРСР ринки збуту загубили». Проте, з цим погодився і глава узбецької держави, сьогодні завдання полягає не в точному відновленні старих економічних зв'язків, чимало з яких були малоефективні, а у становленні нових, таких, які б максимальною мірою відповідали інтересам обох держав.

Торкаючись перспектив СНД, президенти України та Узбекистану продемонстрували близькість поглядів: вони висловились за всебічне співробітництво у рамках цього міждержавного об'єднання, але проти створення яких-небудь наддержавних структур і відновлення СРСР у будь-якій формі.

Спільними виявилися і позиції наших держав з приводу ролі та завдань миротворчих сил у «гарячих» точках СНД. На думку Леоніда Кучми та Іслама Каримова, такі сили не можуть мати національної основи, а можуть діяти виключно на підставі мандата ООН.

Під час прес-конференції було піднято і проблему переселення кримських татар, бо чимало сімей переселяються до Криму саме з Узбекистану. Як зазначив Леонід Кучма, між Узбекистаном та Україною немає розбіжностей та непорозумінь у цьому питанні. Взагалі, проблема вже не стоїть так гостро, як це було два роки тому. Тим більше, що наші держави домовилися тут надалі співробітничати.

Одне слово, відносини між Україною та Узбекистаном мають величезний потенціал. Головне, і на цьому особливо наголосив Президент України, щоб домовленості, яких було досягнуто у ході візиту до Києва глави Узбецької держави, не залишилися деклараціями, а реалізовувалися. Бо попередні угоди, які підписала Україна з цією державою, на жаль, так і лишилися на папері. «Україна себе так більше не поводитиме», — запевнив Леонід Кучма Іслама Каримова і пообіцяв взяти під особистий контроль виконання підписаних документів.

«Україна кровно зацікавлена у розвитку таких зв'язків, — наголосив Леонід Кучма. — Поле діяльності тут — величезне. Головне — втілити це у конкретні справи».

Тимофій ПРОКОПЕНКО.

Фото Валерія СОЛОВЙОВА.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про День працівників радіо, телебачення та зв'язку

На підтримку ініціативи працівників радіо, телебачення та галузей зв'язку України **постановляю:**

Установити в Україні професійне свято — День працівників радіо, телебачення та зв'язку, яке відзначати щорічно 16 листопада.

Президент України Л.КУЧМА.

м.Київ, 11 листопада 1994 року.

ФОРУМ МОЛОДІ

(Початок на 1-й стор.).

Директор берлінського молодіжного Центру і консультант Комісії ЄС Крістель Хартманн-Фріч назвала перше наукове молодіжне братання між Сходом і Заходом авантюрою в хорошому розумінні цього слова, маючи на увазі три моменти: стислість у часі, за який обидві сторони повинні опанувати концепції й проблеми одна одної, неоднорідність партнерів і, зрештою, слушну ідею француза Мішеля Фуше, що європейці — це, власне, уча[illegible]ки однієї авантюри. Пані Х[illegible]манн-Фріч привітала українську сторону, яка «мужньо, обачливо, компетентно й з бажанням ризикнути» приєдналася до ціє[illegible] авантюри. Це був очевидни[illegible] комплімент міністерству пана Борзова, який напередодні на підготовчій прес-конференції сказав журналістам, що Україну вибрали містком між Заходом і Сходом не лише тому, що в неї ідеальне геополітичне становище, а ще й завдяки «активній позиції міністерства», яке готувало цю конференцію три роки.

Конференція дала широкий спектр політичної, методологічної, світоглядної і прикладної інформації.

Учасники конференції зустрілися з Головою Верховної Ради України Олександром Морозом. Поза рамками конференції заплановане підписання протоколів про співпрацю на 1995 рік з [illegible]мунією, Німеччиною, Польще[illegible] рядом інших країн. Зроблено важливий крок до інтегрування України в європейське і світове співтовариство.

Людмила МИКИТЮК.

Заява Соціалістичної фракції Верховної Ради України

Соціалістична фракція Верховної Ради України глибоко стурбована діями деяких депутатів, які взяли за правило застосовувати далеко не парламентські методи під час розв'язання питань. Так, 10 листопада 1994 р. під час обговорення питання щодо тимчасового припинення та заборони діяльності Компартії України депутати Чорновіл, Бойко, Мовчан, Чобіт, Заєць, Зарудний, Танюк, Хмара, Пронюк та інші вдалися до блокування трибуни у сесійному залі, підбурювання натовпу біля стін будинку Верховної Ради, образи своїх опонентів з однією лише метою — зірвати розгляд питання, що давно назріло.

Того ж дня названі депутати не виявили жодного інтересу до розгляду такого важливого питання, як Закон про транспорт. Воно входило до порядку денного. Декого з названих депутатів не було навіть у залі.

Тільки цей факт свідчить про далекосяжні наміри частини депутатів, які зараховують себе до патріотів, — діяти не на розбудову держави, а на її руйнування. І починають вони з Верховної Ради України.

Засуджуючи дії названих депутатів, Соціалістична фракція наполягає:

взяти за правило щомісячно проводити закриті пленарні засідання, на яких розглядати суто внутрішні питання;

розпочинати кожне засідання тільки з обговорення законопроектів.

У зв'язку з цим доручити Президії в тижневий термін визначити перелік найбільш важливих законів, котрі необхідно прийняти, розробити графік їх проходження у комісіях і зобов'язати голів відповідних комісій оприлюднити це для всіх депутатів.

Вирішити питання щодо постійної професійної роботи депутатів, вжиття заходів впливу до тих, котрі порушують Регламент та етичні норми.

Висловлюємо недовіру до голови Комісії з питань Регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності депутатів В.П.Шейка, який за час перебування на цій посаді жодного разу не виконав своїх прямих функцій.

З пошти

КРИМ: ЩО Й ЧОМУ ТАМ ВІДБУВАЄТЬСЯ?

Думки й застереження читачів «Голосу України» про події на півострові

Мешков сам провокує політичні конфлікти

Очевидно, що Мешков і не думав займатися жодними економічними проблемами півострова, а своїми вчинками тільки провокує політичні конфлікти з Україною. Ймовірно, що він прийшов на це місце не без допомоги спеціальних служб сусідньої нам держави. А в Росії, на жаль, економічна ситуація різко гіршає — за нестачі коштів у громадян чимало товарів залишається на прилавках. Кількість жебраків зростає щодня. Економічного дива в нас немає...

В.ВЕПРИНЦЕВА.

Москва.

У що обходиться існування держави в державі?

Мабуть, в цілому світі немає більше такого, як в Україні, щоб в окремій державі була ще одна держава. Нехай спеціалісти підрахують, у що обходиться мешканцям Криму, та й всієї України, Верховна Рада автономної республіки, її президент з адміністрацією і вся надбудова — міністри, заступники, помічники тощо. Уявляєте, яка величезна буде ця сума! Всю розкладку витрат треба надрукувати в пресі, щоб люди її побачили, а потім провести референдум про відміну Республіки Крим. Народ підтримає, бо вже не може терпіти наруги над собою.

Веніамін КОЛОМІЄЦЬ.

Сімферополь.

Щоб не залишитися біля розбитого корита

Кримська проблема постала після проголошення півострова республікою. Під проводом проросійських сил покотилася й почала наростати лавина антиукраїнського протистояння. РДК довело його до критичного стану. Щоб не переказувати добре відомої всім історії, скажу лише, що вона нагадує казку великого російського поета, де «старуха» перетворюється в царицю. А Крим одержав свого президента. Як закінчилася казка — всі знають, а як закінчиться історія Автономної Республіки Крим — побачимо. Думаю, однаково — біля розбитого корита. І без власного президента. Людям врешті-решт, увірветься терпець.

Борис ПИЛИПЕНКО.

Ялта.

«Кримський промінь» — для галочки?

Є на Кримському телебаченні передача «Кримський промінь», яку мають вести українською мовою. На жаль, це не так, бо й тут звучить російська. Щоправда, наприкінці передачі ведучі вибачаються, пояснюючи це тим, що «так зрозуміліше людям». Виходить, «Кримський промінь» лише для того, щоб десь поставити галочку, нібито передачі для українців ведуть рідною мовою. Але рідного там і близько немає!

І.БЕЗНОЩЕНКО.

Кримка Джанкойського району.

Немає жодної української школи

Старшому поколінню відомо, що чисельна перевага росіян в Криму утворилася штучно. 20-30 років тому туди, на місце депортованих татар та виселених звідти українців, переселяли мешканців Сибіру і центральних районів Росії. Безкарність безчинства російських шовіністів щодо проукраїнськи настроєних сил часто супроводжується розправою. В Криму й досі немає жодної української школи, зате шовіністична преса не вгаваючи пише про насильницьку українізацію населення. Єдина українська газета, яка виходить коштом видавців, систематично шельмується і піддається терору.

Є.БОРИСОЧКИН.

Миколаїв.

Віктор МЕДВЕДЧУК, заслужений юрист України

Сто днів президентства: виклик системній кризі

Час — надзвичайно швидкоплинний. Ця сентенція в політиці набуває особливого значення. Адже доля політиків часто залежить не тільки від ефективності виконання їхніх програм, але й від терпіння електорату, а також поведінки їхніх політичних суперників.

В 1992 році, відразу після призначення на посаду прем'єр-міністра України, Леонід Кучма з парламентської трибуни запитав депутатів і весь народ України (зрештою, і себе самого): «Куди ми йдемо, яке суспільство бажаємо побудувати?» Тоді запитання багатьох приголомшило своєю несподіваною відвертістю. Адже здавалося, що головне вже зроблено: немає більше Радянського Союзу, Україна — самостійна, незалежна держава, за своїми масштабами, індустріальним, науковим, аграрним та інтелектуальним потенціалом має претендувати на чільні позиції в Європі. Але час іде, а таке бажане благополуччя не настає. Мало того, сприятливі передумови не були використані, і нині Україна переживає небувалу за глибиною соціально-економічну кризу. По суті це системна криза суспільства, що загрожує самим підвалинам незалежності.

І ось, нарешті, 11 жовтня 1994 року, в тому ж таки сесійному залі Верховної Ради Леонід Кучма, вже як Президент України, виголосивши промову «Шляхом радикальних економічних реформ», дав відповідь на своє запитання, яке з часом набуло ще більшої гостроти. Стало зрозуміло, що перші 100 днів президентства Леоніда Кучми стали періодом осмислення ситуації, в якій опинилася країна, причин, що призвели до неї, а також пошуку шляхів негайного поліпшення становища. Не визначившись із концептуальними основами подальшого суспільного розвитку, владні структури не мають можливості розробляти і здійснювати ефективні соціально-економічні перетворення, стати на рейки справді ринкової економіки. Ось чому доповідь Президента, в якій надано об'єктивний аналіз соціально-економічної ситуації, що склалася в Україні, розкрито головні тенденції розвитку народного господарства, названо помилки та прорахунки, припущені за чотири роки незалежності, можна з повним правом назвати одним з найважливіших результатів початкового етапу діяльності. Сто днів явно не минули марно!

Першим кроком у діяльності нинішнього Президента стало здійснення комплексу організаційних заходів, які б забезпечили утвердження сильної виконавчої влади та ефективних важелів державного регулювання економічних процесів. Не секрет, що боротьба за демонтаж командно-адміністративної системи, тоталітаризму призвела до приниження ролі держави в управлінні суспільними процесами. Колишнім політичним керівництвом було взято курс на фактичне усунення держави від регулювання процесу еволюційної ринкової трансформації економіки. Володіючи майже 80 відсотками власності, держава залишила її напризволяще. Популізм, некомпетентність, політиканство стали досить типовими явищами для верхніх ешелонів влади. «Зірки першої величини» на економічному небосхилі, які одна за одною вводилися в склад уряду, виявилися нездатними прокласти економічний курс держави в умовах гіперкризи суспільства і забезпечити пошук правильних шляхів переходу від планово-розподільчої до ринкової економіки. Вони виявилися всього-навсього плагіаторами окремих західних або російських теоретиків ринкової економіки. Не переобтяжуючи себе державними справами, вони перетворилися на активних лекторів-пропагандистів власних поглядів, виголошуючи їх, ніби заклинання, то з телевізійних екранів, то з газетних шпальт.

Тому закономірно, що Л.Кучма змушений був відкрити шлях до вищих ешелонів влади новим людям: тим, хто пройшов разом з ним важкий шлях виборчих баталій, або ж тим, які були авторитетними спеціалістами у своїй галузі.

Це, звісно, позначилось і на складі уряду, який, як відомо, був сформований ще за президентських виборів. Головні міністерські посади в ньому зайняли політики, яких характеризує те, що, ще перебуваючи в «другому ешелоні» державного управління, вони виявили себе прихильниками сучасних, прогресивних методів розв'язання державних справ. Звичайно, час покаже, хто однодумець Президента, а хто керувався кон'юнктурними мотивами, але прихід до влади нової цілісної команди є фактом. Як факт і те, що Президент, використовуючи своє закономірне право на «команду» (яка повинна взяти владу в свої руки), фактично за 100 днів розсадив своїх людей на ключові посади в державі.

Дбаючи про відновлення керованості соціально-економічними процесами в країні, Л.Кучма рішуче виступив і за посилення статусу президентства, заявивши, що він готовий реально бути і главою держави, і главою виконавчої влади. З цією метою він приступив до створення жорсткої виконавчої вертикалі. На думку Президента, така вертикаль може бути створена завдяки підпорядкуванню йому голів Рад усіх рівнів на основі делегування їм виконавчих повноважень. Таким чином вони стають єдиними представниками державної влади на місцях, а Ради перетворюються на органи місцевого самоврядування.

Рішення, безумовно, вдале, оскільки, з одного боку, нейтралізує амбіції місцевих лідерів, які були всенародно обрані, а з іншого боку, — посилює їхні позиції на випадок можливого протистояння зі своїми місцевими Радами, котрі часто вимагають безумовного підпорядкування тільки собі і задоволення тільки регіональних інтересів, всупереч інтересам загальнодержавним. «Сильні регіони — сильний центр» — ось девіз, що відображує певний компроміс, який дає можливість створити ефективну владну вертикаль.

Та цей підхід суттєво відрізняється від запропонованого Верховною Радою законопроекту «Про місцеві Ради народних депутатів», де перевага віддається радянській формі організації влади не тільки на місцях, а й у центрі. Дехто з політиків, які постійно підштовхують Президента до протистояння з Верховною Радою, вже смакують перипетії можливого загострення відносин між ними, забуваючи, чим це може обернутися для країни.

Але хочу зазначити, що, на мій погляд, рішення Президента є єдино вірним, тому що забезпечує побудову міцної вертикалі виконавчої влади, яка, у свою чергу, може забезпечити втілення в життя економічних реформ. Іншого шляху сьогодні нема.

Хочеться вірити, що буде знайдено варіант, який зможе поєднати демократичний характер представницьких органів з управлінською ефективністю президентської виконавчої вертикалі. Основа цьому — «тристороння» спільна заява Президента, Голови Верховної Ради і Прем'єр-міністра, зроблена відразу після сформування всіх гілок влади, котра показала, що за наявністю політичної волі можна досягти згоди в будь-якому принциповому питанні. Вона свідчить також про реальне розуміння вищим керівництвом необхідності єдності перед низкою тих пекучих проблем, що постали перед Україною. Отже, другий висновок полягає в тому, що Президент за 100 днів фактично визрів, щоб узяти на себе керівництво урядом.

А найголовніший підсумок 100 днів — це розуміння необхідності реформувати вкрай занедбану економіку. Саме звідси починається відповідь Л.Кучми на запитання «Яке суспільство ми збираємося будувати?»: це має бути демократичне, соціально відповідальне, солідарне суспільство, що ґрунтуватиметься на історичних традиціях та менталітеті нашого народу, на напрацьованих сучасною цивілізацією загальнолюдських цінностях, суспільство, яке поступово позбуватиметься класово-формаційних ознак, органічно поєднуватиме в собі працю, талант та капітал, де кожний громадянин зможе реалізувати повною мірою свої здібності, суспільство, яке на ділі забезпечуватиме права та свободи кожної особи. Правда, щось схоже ми вже чули, але головне — щоб це стало реальністю.

Як бачимо, країні однозначно запропоновано будувати «капіталізм з людським обличчям», що базується на ринковій економіці, до створення якої ми тільки-но приступили. А між іншим, потрібно зважити на те, що невдачі реформ стають джерелом корупції, зростання злочинності. Саме таку «спадщину» отримав Л.Кучма. Стрімке соціально-економічне розшарування населення, що набуло дуже гострих форм, в умовах малої ефективності державно-правових інституцій призвело до загострення криміногенної ситуації і, як наслідок, правової незахищеності громадян. Недієздатним виявився і прийнятий Верховною Радою цілий пакет законів, спрямований на регулювання економічних процесів. Це були закони класичного ринку, якого в країні не існувало (та й де він існує?). У результаті суспільство виявилося неспроможним цивілізовано розпорядитися можливостями вільного підприємництва, наданими йому законодавством. Утворилася невідповідність між новим законодавством і реальною економічною практикою.

У таких умовах у липні був виданий Указ Президента «Про невідкладні заходи для посилення боротьби зі злочинністю». Поділяючи, в цілому, намір Президента активно, скоординовано боротися зі злочинністю, Спілка адвокатів України та інші громадські юридичні організації висловили застереження про необхідність вести її в рамках закону, не порушуючи конституційні права громадян.

Центр ваги має бути перенесений на таку організацію економіки, яка не породжує злочинності і в той же час посилює свободу і підприємництво громадян.

Але вже перші дні президентства Л.Кучми показали, наскільки важко це зробити. Адже цей період збігся у часі з дією об'єктивних законів економіки, які в черговий раз довели, що недосконала кредитно-фінансова система, структурні перекоси, невирішеність інституційних перетворень викликають інфляцію, підвищення цін, а за ним — невдоволення людей, хоч воно, як відомо, не найкращий супутник перетворень.

Проте вже перші економічні дії під керівництвом Л.Кучми дають надію сподіватися на вихід із кризи. Видано ряд указів, на черзі зміни в системі оподаткування, в питаннях лібералізації зовнішньоекономічної діяльності та інші.

Це, звичайно, актив, але ситуація вимагає прискорення підготовки законодавчих документів, що слугували б надійною базою для швидких змін на краще в надзвичайно складній економічній ситуації.

Безумовною заслугою Л.Кучми є і те, що за ці 100 днів він зробив прорив у галузі співробітництва з міжнародними фінансовими організаціями — Міжнародним валютним фондом та Світовим банком. Підготовлений і підписаний з ними меморандум дасть можливість вже до кінця нинішнього року почати отримувати такі необхідні для України кредити. Вони, звичайно, не вирішують усіх фінансових проблем нашої держави, але свідчать про визнання України як ділового партнера, країни, що прямує по шляху економічних реформ.

...Коли відпливає корабель з гавані, протягом певного часу ніхто не має права втручатися в дії капітана, щоб не заважати йому робити свою справу, результат якої великою мірою залежить від успішного початку. Президент Кучма стартував упевнено і приступив до виконання важкої й відповідальної роботи на основі чітко визначених стратегічних орієнтирів. Це і є інтегрований підсумок перших ста днів його діяльності. Він заявив нашому змученому суперечностями суспільству, що стане над розбратом, буде Президентом всієї України, територіальна цілісність і державна незалежність якої є для нього незаперечними цінностями.

А тому сьогодні так необхідно укласти договір про національну злагоду, згуртуватися навколо доленосних для народу справ.

Хіба не це — найголовніше нині для нас завдання?..

Хто є хто

Озброєний і — для декого небезпечний

Наш парламент і досі працює у неповному складі, бо у деяких округах вибори не відбулися. У більшості з них ще один тур голосування призначено на 20 листопада. А поки що кандидати в народні депутати зустрічаються з виборцями, ознайомлюють їх зі своїми програмами.

Ось і Максим Павлович Виноградський, якого добре знають у Миколаєві, у ці дні часто буває у трудових колективах, зустрічається з мешканцями мікрорайонів центрального району.

Внесок начальника міського управління внутрішніх справ у наведення правопорядку в місті корабелів великий. Миколаївці вважають, що досвід Виноградського зможе стати в нагоді під час створення законодавчої бази.

Максим Павлович, зокрема, переконаний, що перемогти злочинність лише посиленням карної відповідальності неможливо. До цієї проблеми треба підходити комплексно. На його думку, для того, щоб безробітні не поповнювали армію злочинців, вкрай потрібно створювати на основі передових технологій нові робочі місця, надавати можливість молоді набувати нових професій, переглянути систему оподаткування, яка стимулювала б можливість заробляти, а не грабувати громадян.

— Нашому суспільству треба створити спеціальний законодавчий кодекс для молоді. Пропозиції щодо основ його в мене є, — каже М. П. Виноградський.

А що ж доводиться вислуховувати від виборців кандидатам у депутати? Основний наказ — не захоплюватися політичною боротьбою, а працювати.

Максим Павлович Виноградський до такої роботи готовий.

На знімку: генерал міліції Виноградський (праворуч) під час зустрічі з виборцями.

Фото Олександра КРЕМКА.

Продиктовано в номер

Діоксиновий чохол планети

На міжнародній науково-технічній конференції «Екологія хімічних виробництв», що проходила в інституті «Хімтехнологія» (Сіверськодонецьк), було заявлено, що «ми живемо в діоксиновому світі». Діоксин разом з викидами промислових підприємств насичує повітря, воду, землю. Люди хворіють, у них викривлюється психіка, зростає агресивність, вкорочується вік. Уперше в практиці країн колишнього СРСР місцеві спеціалісти склали дві роботи зі знешкодження діоксину, які й було представлено на конференції.

Учасники конференції з України, Росії, Білорусі, Казахстану, Данії ознайомилися з десятками природозахисних технологій, розроблених спеціалістами Луганщини. Було попередньо обумовлено про укладання в наступному взаємовигідних договорів з обміну новими природоохоронними технологіями.

Передали Польщі злочинця

У засобах масової інформації України вже повідомляли, що в серпні цього року в Дніпропетровську під час вінчання було затримано громадянина Польщі 30-річного Роберта Квека, підозрюваного в численних розбійницьких нападах з метою пограбування. Надзвичайно жорстоко він убивав людей на території Польщі, Німеччини й інших країн Європи. Цього злочинця вже чимало часу розшукували по лінії «Інтерполу». А допомогли Дніпропетровській міліції вийти на слід Квека співробітники управління Міністерства внутрішніх справ України у Волинській області. Останнім часом небезпечний злочинець, підозрюваний у сімнадцяти вбивствах, перебував у слідчому ізоляторі управління МВС України у Волинській області. На Ягодинській митниці, що на кордоні України й Польщі, з участю представників Генеральної прокуратури України, прокуратури Волині, обласного управління внутрішніх справ та національного Центрального бюро «Інтерполу» Роберта Квека було передано співробітникам польської поліції.

Обрали лідера

У Донецьку відбувся з'їзд партії Громадянський конгрес України. Переглянуто статут партії. Зокрема вона відмовилася від принципу співкерівництва — одноосібним лідером обрано викладача Донецького держуніверситету Олександра Базелюка. З'їзд підтримав прагнення Президента України реформувати вітчизняну економіку, хоча дещо «покартав» його за нерішучість у питаннях двомовності та входження України до СНД.

Панахида у Сковородинівці

Під знаком двохсотріччя від дня смерті Г.Сковороди минув тиждень на Харківщині. На ній Григорій Савич завершив свою дивну для багатьох подорож у пошуках істинного смислу людського буття.

Цьому в Харкові було присвячено немало різноманітних заходів. Серед них вечір пам'яті видатного мислителя у Харківському історичному музеї, науково-практична конференція у педагогічному університеті імені Г.Сковороди, літературно-мистецький вечір у Харківському театрі опери та балету. А в селі Сковородинівці, в останньому пристанищі генія, на його могилі відбулася панахида. В музеї відкрито нову експозицію. До кінця місяця на Харківщині триватимуть сковородинівські читання.

З'ясовується, можемо

Виставкою досягнень вітчизняного виробництва можна було назвати ярмарок, що відбувся в обласному державному центрі маркетингу «Товари Кіровоградщини». Свою продукцію тут виставили 15 об'єднань підприємств переробної промисловості, 5 підприємств недержавної форми власності та 40 підприємств торгівлі. Найвищий рейтинг здобули плодоовочеві консерви, макаронні й кондитерські вироби, безалкогольні й міцні напої, м'ясні та молочні консерви. В учасників ярмарку прямо очі загорілися від захоплення: з'ясовується, можемо не лише імпортом торгувати, а й своє, далеко не гірше, продавати. Жаль, що вітчизняного мало в магазинах. Тепер, сподіваємося, побільшає, бо між торгівлею й виробниками в ході ярмарку укладено контрактів на 280 мільярдів карбованців.

Колектив редакції «Голосу України» висловлює співчуття оглядачеві газети Сергію Борисенку з приводу смерті його батька

Миколи Федоровича

МИСЛИВЦІ ЗА ПРИВИДАМИ,

або Дещо про динозаврів вимерлих і ще не народжених

Тридцятиметрова черга неспокійно гомоніла. Дехто, зваживши на співчутливе «даремно стоїте», полишав її. Незважаючи на мряку, людей прибувало — у республіканському Будинку актора проходив книжковий ярмарок, влаштований Київською академією євробізнесу.

Асортимент літератури, запропонований численним відвідувачам, убогим не назвеш. Були тут видання з історії нашої країни та про життя видатних діячів України. Не залишив також байдужим широкий вибір дитячої літератури і, звичайно ж, фантастика та детективи. Подібна розкіш радувала око, чого не скажеш про ціни. І хоча на вхідному оголошенні виднілося принадне «ціни нижче ринкових», з такою тезою можна було погодитись із великою натяжкою. Можливо, тому більшість відвідувачів ярмарку залишала його з порожніми руками та повним набором вражень, за які заплатила по 10 тисяч карбованців. Мене ж особисто зацікавило те, що серед розмаїття дитячої літератури я знайшла лише одну-єдину книжку українською мовою — чудове видання «Українських народних казок» київського «Спалаху».

Якщо ви запитаєте у першого стрічного малюка, хто його улюблений персонаж, то вам назвуть Міккі Мауса чи черепашок ніндзя. Трохи старший додасть Тарзана з Термінатором. І така відповідь нікого не здивує, бо ми вже звикли, що наша дітвора, знаючи все про динозаврів та заокеанських привидів, часом і не підозрює про існування вітчизняних казкових героїв. То що ж сьогодні читають наші діти, а точніше, мають змогу читати?

Аби з'ясувати це, я побувала у кількох книжкових магазинах міста. Виявилося, що ситуація там така або приблизно така, як на ярмарку, про який йдеться.

Я не про мову як таку. Просто хочу запитати, чому наші діти не мають можливості прилучатися до шедеврів світової літератури українською? Хто позбавляє їх елементарного права читати Андерсена, Скотта, Твена, про тих же черепашок рідною мовою? Спробуйте знайти у книгарнях український варіант «Пригод Гуллівера» чи «Незнайка», а заодно й придбати гарно оформлений томик Лесі Українки, Ліни Костенко, Франка, Сосюри, Малишка та ін. Шукати доведеться довго, наполегливо і в більшості випадків безрезультатно. Зате ми маємо Закон «Про мови» і маємо сотні незборимих борців проти «языковой дискриминации и фундаментализма», котрі за першим покликом ладні рушити у хрестовий похід проти привиду «насильницької українізації». Хоча розправлятися особливо і нема з ким.

А щодо книжок, то є, звичайно, видавництва, які намагаються поповнити вітчизняний книжковий ринок україністикою. Та самій «Веселці» чи «Науковій думці», з їх одвічним браком коштів, заповнити той вакуум не вдасться. А це значить, що не вдасться найближчим часом українській книжці потрапити до бібліотеки кожної родини. Отже, не виключено, що колись у майбутньому на карті світу можна буде знайти одну розбудовану європейську країну з безбарвним населенням, яке говоритиме суржиковим есперанто і не морочитиме собі голову всілякими там мовними відродженнями та дискримінаціями, на відміну від своїх дурних предків...

Алла РОМАНЧУК.

Попід Збручем дивна є вода...

Ще й сьогодні мало хто знає, що в басейні річки Збруч — від Підволочиська Тернопільської області до Жванця Хмельницької — чималі запаси унікальних за своїми лікувальними властивостями мінеральних вод. Вони не поступаються перед водами найвідоміших європейських курортів.

Однак наш рідний Кабінет міністрів, як видно, скептично ставиться до проблем розвитку Сатанівської курортної зони. Щоб привернути його увагу, а також зарубіжних інвесторів, Міністерства охорони здоров'я та охорони навколишнього середовища спільно з Хмельницьким облвиконкомом організували у Сатанові міжнародну науково-практичну конференцію на тему «Проблеми комплексного використання й охорони мінеральних вод типу «Нафтуся», рекреаційних ресурсів та перспективи розвитку Сатанівської курортної зони».

На конференції відзначалося, що води з надр подільських Товтр лікують не тільки шлункові, серцево-судинні хвороби, але й виводять з організму солі, радіонукліди тощо. Вчені з Національної академії наук стверджували, що «Збручанська Нафтуся» має кращі властивості, ніж нині відома у світі «Трускавецька», однак скористатися цілющою водою можуть одиниці. Бо невеличкий сатанівський санаторій «Товтри» не в змозі прийняти всіх бажаючих. А до широкого курортного будівництва на Поділлі держава поки що не береться. Хоч під нашими ногами не просто валюта, а щире золото.

Учасники конференції розробили відповідні рекомендації. Одночасно вони звернулися до Верховної Ради з пропозицією швидше прийняти закон про курорти.

Михайло ВАСИЛАШКО.
Хмельницька область.

ЖУРНАЛІСТСЬКИЙ ПРОТЕСТ

Президія правління Чернігівської обласної організації Спілки журналістів України прийняла заяву, в якій висловила стурбованість адміністративним тиском на редакційні колективи новообраних керівників Рад, звільненням у вересні-жовтні з роботи кількох редакторів. Сумною практикою на Чернігівщині стає погодження з владою критичних матеріалів, виживання незговірливих журналістів. Президія правління облорганізації СЖУ заявила про свій рішучий протест проти випадків амбіційного втручання у творчий процес, цензури матеріалів.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Курйози

САНТА-КЛАУС ПОКАЗАВ... ДУЛЮ

У Луцьку майже на всіх стовпах було розклеєно оголошення такого змісту: «Ласкаво запрошуємо дітей на зустріч із справжнім Санта-Клаусом! Вірте чи ні, але вперше в історії Санта-Клаус прибуває в Україну на запрошення Скандинавської дитячої місії. Ви можете зустріти його в Луцьку на Театральному майдані. На всіх дітей чекають подарунки, веселощі, сміх, розваги! Приходьте на зустріч із справжнім шведським Санта-Клаусом!»

І діти пішли. З мамами і татами, бабусями й дідусями. Луцьк ще не бачив стільки дітей на Театральній площі. Вигуки, крики, прохання: «Санта-Клаус, покажись!» А потім плач, сльози... Адже на майдані того дня ніхто так і не побачив обіцяного Санта-Клауса. Не було подарунків, розваг і сміху. Кажуть, закордонний улюбленець дітвори не розраховував на таку велику аудиторію, злякався і... втік.

Але не дивуймося. За кордоном — своє, а у нас — своє. Українські діти мають святого Миколая. Хоч як нам сутужно, але Миколай обов'язково покладе гостинця під подушку кожній українській дитині.

Почекаймо. До Різдвяних свят.

Богдан БЕРЕКЕТА.
Волинська область.

Фотофакт

600 автомобілів на добу обслуговуватиме газозаправна станція, що стала до ладу на об'їзній дорозі поблизу Вінниці. Це третя в Україні станція такої потужності. Вона обладнана високоефективним технологічним устаткуванням, виготовленим Сумським машинобудівним науково—виробничим об'єднанням імені Фрунзе.

Фото Олександра ГОРДІЄВИЧА.

Поки що без Карацупи...

Виконком Рівненської обласної Ради народних депутатів видав спеціальне розпорядження «Про прикордонну смугу», бо через три райони області — Зарічненський, Дубровицький, Рокитнівський — проходить Державний кордон України з Республікою Білорусь. Цим документом передбачено належне облаштування кордону, контроль за в'їздом до прикордонної смуги, порядок виконання робіт, утримання плавзасобів, риболовлю тощо. В осіб, що їдуть до прикордонної смуги, документи перевіряють касири автобусних і залізничних станцій, а в'їзді до неї — водії і кондуктори. Карацуп поки що не передбачено.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.
Рівненська область.

Не досіяв поля фермер

Ім'я Валерія Тетері добре знайоме в області. Він кілька років поспіль добивався свого фермерського наділу. І лише під тиском громадськості, преси, в тому числі й «Голосу України», вдалося здолати опір місцевої влади. Отримавши землю у Великоолександрівському районі, Валерій залюбки на ній працював, наполегливо захищав права інших фермерів. Нинішньої осені Тетері не вдалося засіяти поле: його знайшли у власній квартирі з чотирма ножовими ранами. Ведеться слідство.

Як повідомив голова Херсонської обласної асоціації фермерів Федір Барулін, це вже восьмий випадок в Україні, коли вбивають фермерів. Про численні пограбування фермерських господарств, знущання рекетирів над новими господарями годі й говорити. На порядку денному постало питання їх захисту. На спорудженні високих огорож навколо фермерських садиб, утримання вівчарок уже надії мало. Згадувана асоціація вважає, що настав час озброювати фермерів, створити всеукраїнський фонд розвитку і захисту фермерських господарств «Відплата». Нагромаджені кошти плануються використовувати для допомоги потерпілим, для винагороди тим, хто допоможе знайти злочинців. Нещодавно Федір Барулін повернувся з американського штату Канзас, де докладно ознайомився з діяльністю подібного захисного фонду. Звичайно, про тамтешніх землеробів є кому подбати, але додаткові заходи щодо їхнього захисту американці вважають не зайвими. Що вже говорити про ситуацію із захистом фермерів в Україні?

Іван КАЛИНИЧЕНКО.
Херсонська область.

Приєднуватися чи ні?

Точка зору

Останнім часом на Україну накочується нова хвиля зовнішнього тиску, щоб примусити її якнайскоріше приєднатися до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї (ДНЯЗ), і саме як неядерній державі. Певні сили в світі схильні пов'язати навіть розвиток нормального співробітництва з нами, надання кредитів та економічної допомоги з прийняттям Україною рішення з цього питання. Дехто не від того, щоб прозоро натякнути на можливість повної міжнародної ізоляції України в разі «затягування» з прийняттям такого рішення.

Така «доброзичливість» не може не дивувати, якщо взяти до уваги, що незалежна Україна практичними кроками продемонструвала світові свою миролюбність, готовність до скорочення і знищення ядерних арсеналів. Певна річ, не можна нехтувати ні виваженою думку міжнародного співтовариства, ні навіть такі «люб'язні» побажання. Разом з тим у цій винятково серйозній справі діяти слід не за такими підказками, керуватися не зовнішнім тиском, а твердо визначеними в контексті Договору власними інтересами, можливостями та пріоритетами.

Як відомо, мета Договору — зупинити розповсюдження ядерної зброї по планеті. Народ України, пам'ятаючи лихо Чорнобильського «мирного атома», може дуже наочно уявити жахи атома воєнного. Тому принципова відповідь на запитання, приєднуватись Україні до Договору чи ні, мала б бути позитивна. Участь у Договорі ще раз продемонструвала б світові добру волю українського народу, бажання і готовність запобігти розповсюдженню по планеті ядерного монстра. Це зняло б також певні складнощі, що могли б постати на шляху України в разі неприєднання. Це стосується співробітництва з іншими державами щодо мирного застосування ядерних технологій, забезпечення паливом наших атомних електростанцій.

Разом з тим у визначенні ставлення України до Договору не можна проходити повз той факт, що цей документ не є досконалий. З урахуванням стратегії безпеки було б легковажно зовсім не брати до уваги критичних аргументів деяких держав, які наголошують на тому, що Договір поділяє країни на дві групи: тих, що володіють ядерною зброєю, і тих, що нею не володіють (звичайно, це положення Договору зафіксувало наявну на той час реальність). Але саме в цьому поділі, на їхню думку, і закріплено певну нерівноправність держав. Ця теза стає більш зрозуміла, коли пригадати, що в рамках Хельсінкського процесу загальновизнаним правилом стало те, що кожна держава має право убезпечуватися такими засобами, які вона сама обирає, але не загрожуючи при цьому безпеці інших держав.

Виключно актуальним для України є питання — приєднуватися до Договору як ядерній чи неядерній державі? І тут ми знову стикаємося з недосконалістю Договору. Його положення не охоплюють повною мірою унікальної ситуації, що склалася внаслідок розпаду ядерної держави — СРСР. Згідно з Договором, ядерною державою є та, що виготовила і підірвала ядерну зброю чи інший ядерний вибуховий пристрій до 1 січня 1967 року. А Україна успадкувала ядерну зброю СРСР — держави, що була ядерною. Тому і Україна як одна з спадкоємниць колишнього СРСР є державою, що володіє ядерною зброєю в тому розумінні, як це визначено в статті IX Договору.

Однак стаття I Договору передбачає, що ядерна держава зобов'язується, серед іншого, «не передавати будь-кому ядерну зброю або інші ядерні вибухові пристрої, а також контроль над такою зброєю чи вибуховими пристроями». Але Україна не володіє власною промисловою базою для виробництва ядерних боєголовок і їх переробки після завершення гарантійних строків зберігання. За іншим договором, так званим СНО-1, робити це Україна має на відповідних заводах Росії. Таким чином, якби Україна приєдналася до ДНЯЗ як суто ядерна держава, вона не змогла б виконувати вимог згаданої статті.

З другого боку, якби Україна тепер приєдналася до Договору як неядерна держава, то потрапила б до юридичної пастки. Оскільки ми успадкували ядерну зброю і є її власниками, то вивозимо її на знищення до Росії за компенсацію у вигляді палива для наших АЕС. А в разі приєднання до Договору як неядерної держави ми самі себе позбавляли б права на таку компенсацію.

Який вихід? Очевидно, що було б найдоцільніше, якби Верховна Рада України прийняла рішення про приєднання до Договору з такою заявою, яка врахувала б наведене вище і забезпечила всі права власника, гарантувала б Україні збереження права одержувати від Росії ядерне пальне за збагачений уран ядерних боєголовок, які Україна вивозить до Росії.

Слід, очевидно, врахувати й те, що за Воєнною доктриною, яка була схвалена Верховною Радою 19 жовтня 1993 року, Україна добровільно погодилася на скорочення і знищення своєї ядерної зброї, пов'язавши це з адекватними діями інших ядерних держав. Натомість ми маємо право розраховувати також на те, щоб інші ядерні держави надали Україні надійні гарантії національної безпеки, не допускали загрози використання сили проти України, порушення її територіальної цілісності чи недоторканності її кордонів. Вони не повинні допускати й економічного тиску на Україну. З огляду на роль ядерної зброї така постановка питання не повинна розглядатись як особлива примха України. Адже рівноправні відносини між державами мають бути збалансовані: не можна допускати того, щоб Україна брала на себе лише зобов'язання щодо світового співтовариства, а воно не брало на себе жодних зобов'язань щодо України. Тому важливо, щоб такі гарантії були надані нашій державі вчасно. При цьому не можна забувати того факту, що на одній з багатьох двосторонніх зустрічей на найвищому рівні вже мова йшла про те, що Україні гарантії безпеки будуть надані однією ядерною державою ще до ратифікації Договору про СНО-1. Цей договір ми ратифікували, але гарантій ще й тепер чекаємо від цієї держави.

Звичайно, скептики можуть сказати: а чи багато варті «паперові гарантії»? Так, історії відомі сотні договорів, що їх порушували. Але відомо також, що на якийсь проміжок часу такого роду договори діяли і були важливим політико-правовим чинником міждержавних відносин. Час цей нам потрібен для поглиблення всебічних економічних, гуманітарних та інших зв'язків з усіма сусідами, взаємовигідність яких трансформується в одну з найнадійніших гарантій нашої безпеки.

Саме ці елементи мали б бути належним чином відбиті в рішенні нашого парламенту.

Антон БУТЕЙКО,
народний депутат України,
керівник депутатської групи «Центр».

Вибори

Провал демократів — це не поразка демократії

Навіть завжди готова до несподіванок Дебора Поттер, ветеран американської журналістики, з ноткою співчуття коментувала те, що сталося в Сполучених Штатах 8 листопада. Прямий телеміст, який завдяки Інформаційному агентству США з'єднав Вашингтон з Києвом, Штутгартом, Каїром, Римом, Бухарестом, Парижем, Прагою, дав змогу українським журналістам та науковцям вже наступного дня мати детальну інформацію про підсумки проміжних виборів до конгресу та боротьбу за губернаторські крісла. Тим часом глава американської адміністрації Б.Клінтон переживав поразку демократів. Подейкують, що, дізнавшись про попередні результати виборів, він більш як півгодини грав сумні мелодії на своєму улюбленому інструменті — саксофоні.

Чи в тому була розрада, осмислення складного становища чи пошук нової тактики напевне не знає ніхто, але на підсумковій прес-конференції він виглядав гнітюче. Пояснюючи поразку своєї партії, визнав, що в цьому є частково й його вина. Водночас наголосив, що курс, обраний адміністрацією, вірний, бо за два роки перебування при владі створено 3 мільйони нових робочих місць, збільшилися інвестиції в торгівлю та освіту.

Господареві Білого дому добре відомо, що незважаючи на заяви лідерів республіканців Р.Доула та Н.Грінгріча про готовність до порозуміння та співробітництва, кожен з них, як і сам Б.Клінтон, розуміє це по-своєму. Тому американського Президента очікують нелегкі бої, а, можливо, він навіть, як колись Трумен, піде на конфлікт з конгресом, тільки щоб зберегти обраний курс. Деякі оглядачі вже поспішили «поховати» переобрання Б.Клінтона на другий термін. Проте Президент прагнутиме показати себе в царині внутрішньої політики так само вдало, як зумів здобути лаври миротворця, наприклад, на Близькому Сході, та гнучкою політикою щодо ядерної проблеми на Корейському півострові. Тому слід вже скоро очікувати змін в нинішньому кабінеті.

У світі з неспокоєм сприйняли результати проміжних виборів у США. З побоюванням про можливе охолодження інтересу Білого дому до зовнішньополітичних справ. Поїздка Б.Клінтона до Азіатсько-Тихоокеанського регіону свідчить, що цього не сталося. Та й держсекретар Уоррен Крістофер поспішив заявити, що вибори не відобразяться на зовнішній політиці адміністрації. Чи це так, матиме найближчим часом змогу пересвідчитися Президент України Л.Кучма.

Тарас ПЕТРІВ.

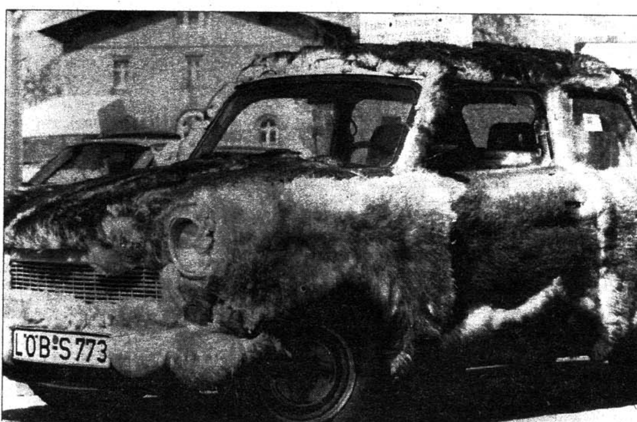
Переговори

Можливо, скоро до нас приїде Жельо Желев

Болгарія посідає одне з важливих місць у зовнішньополітичних та екологічних інтересах України. Про це говорилося під час перебування в Софії української делегації на чолі з заступником міністра закордонних справ Б.Тарасюком. Керівник управління інформації МЗС України Н.Зарудна повідомила, що в ході візиту відбулася зустріч з радником Президента Болгарії з питань зовнішньої політики К.Величковим, під час якої, зокрема, обговорювалися питання щодо візиту Президента Ж.Желева в Україну в грудні цього року.

Центральною темою під час зустрічі із заступником голови міжвідомчої комісії Болгарії з питань ВПК І.Колевим було забезпечення регіональної безпеки, більш активне співробітництво обох держав у рамках програми НАТО «Партнерство заради миру», ініціатива України про зміцнення довір'я, безпеки та співробітництва у військово-морській галузі. Згідно з Протоколом, між МЗС України та Республіки Болгарія проведено консультації на рівні заступників міністрів закордонних справ, обговорено комплекс питань щодо двостороннього співробітництва, європейської інтеграції, участі в діяльності європейських політичних та економічних структур, координації дій для забезпечення регіональної безпеки. Сторони відзначили, що з багатьох проблем, які обговорювались, Україна і Болгарія мають схожу позицію. Йшлося також про активізацію співробітництва в окремих галузях.

Фотофакт

Готуймося до зими?

Кожний готується до зими по-своєму. Приміром, німець Зігфрід Бендер має всі підстави твердити, що його старенькому «Трабанту» (на знімку) не загрожують навіть найлютіші морози. У документах на машину в графі «колір» вказано «хутро».

Фото ІТАР-ТАРС.

Співробітництво

Добре, коли вигідно всім

3 мільйони 187 тисяч доларів США — на таку загальну суму було зроблено інвестицій до спільного україно-іспанського підприємства «Транспресс», презентація якого відбулася нещодавно у Іллічівську.

Це підприємство, засновниками якого виступили з українського боку — АТ «Іллічівськзовніштрас», з іспанського — фірма «Індастріал Трейдінг Лайтекс Ветерані С.А.», займатиметься очищенням та перепресуванням бавовняної продукції з Середньої Азії та відходів бавновнопереробної промисловості перед відправленням на експорт.

Перший заступник міністра зовнішньоекономічних зв'язків України Ігор Подолєв відзначив, що підприємство приноситеме подвійну вигоду Україні.

По-перше, воно дасть можливість продавати відходи виробництва, які досі не могли бути використані, а по-друге, Україна дістане можливість надавати послуги країнам Середньої Азії у торгівлі сировиною. А це — крок до цивілізованого ринку.

Високо оцінив значення і можливості нового СП і Посол Іспанії в Україні Едуардо Хунко, який був присутній на презентації.

Продиктовано в номер

ООН — гарант незалежності держав

Найбільш важливою датою в календарі міжнародного життя 1995 року буде святкування 50-річчя Організації Об'єднаних Націй, в закладенні фундаменту якої Україна брала активну участь, зазначив у своєму виступі на 49-й сесії Генеральної Асамблеї постійний представник України при ООН Анатолій Зленко.

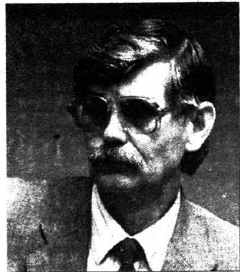
Україна розглядає ООН як один з надійних гарантів незалежності та територіальної цілісності молодих незалежних держав. Окрім того, ООН — це вагомий стимулятор економічних перетворень, а також джерело для набуття досвіду міжнародного спілкування.

Чекаємо гостя з Еллади

17 листопада відбудеться офіційний візит в Україну міністра закордонних справ Грецької Республіки пана Карлоса Папуаліса. В ході візиту пан Папуаліс зустрінеться з Президентом України Леонідом Кучмою, Прем'єр-міністром Вітал]ієм Масолом, міністром закордонних справ Геннадієм Удовенком. За підсумками візиту планується підписання Спільної заяви міністрів закордонних справ України та Грецької Республіки.

Михайло КОСІВ,
народний депутат, член Президії Верховної Ради України

ПРИВИД КОМУНІЗМУ ЗНОВУ ЗАБОВВАНІВ НАД УКРАЇНОЮ

Після того, як над Європою його кривавий профіль запримітили, а точніше — самі відомі ілюзіоністи накликали, він там розвіявся, «розтав, як дим, як вранішній туман». Тамтешні люди метикуваті, то скоро збагнули, що ця мара може принести чимало лиха. В колишній російській імперії і тих краях, які вона безперестанно і безцеремонно прибирала до своїх рук (російське «собирание земель» — унікальне явище за своєю шовіністичною впертістю і відвертістю), він затримався майже на століття. А щодо України, то внаслідок нашої безвідповідальності, несвободи і рабського упослідження — цей дурман посьогодні туманить голови багатьом.

18 жовтня Верховна Рада розглядала питання про скасування указів її Президії про зупинення діяльності і заборону КПУ-КПРС. Керівники фракції комуністів вимагали, аби їхні опоненти в своїй аргументації не вдавалися до історії, не перелічували фактів злочинної діяльності КПРС (а вони справді страхітливі за розмірами людських жертв), а говорили про події путчу 19—21 серпня 1991 р., що стали підставою заборони. Що ж, нехай, бо й протягом цих трьох днів комунофашизм не поміняв свого справжнього обличчя, не був якимсь іншим, аніж протягом усієї своєї історії.

Отож на цей час чинною була Конституція (Основний Закон) Української Радянської Соціалістичної Республіки, прийнята 1978 р. з наступними змінами і доповненнями 1989 і 1991 рр. Останні зміни до неї були внесені 5 липня 1991 р. У цій Конституції (Основному Законі) є окрема стаття 7, яка врегульовує діяльність політичних партій. Процитуємо її: «Політичні партії, громадські організації і рухи через представників, обраних до Рад народних депутатів, беруть участь у розробці і здійсненні політики республіки, в управлінні державними і громадськими справами на основі їх програм і статутів відповідно до Конституції Української РСР і чинних законів.

Не допускається створення і діяльність партій, інших громадських організацій і рухів, що ставлять за мету зміну шляхом насильства конституційного ладу і в будь-якій протизаконній формі територіальної цілісності держави, а також підрив її безпеки».

Ще раз повторимо суть конституційних вимог: 1. Політичні партії ведуть боротьбу за здійснення своїх програмних завдань лише парламентським шляхом — через обрання своїх представників до Рад народних депутатів; 2. Не допускається (і відповідно — забороняється) діяльність партій, які посягають шляхом насильства на зміну конституційного ладу України і підривають її безпеку.

Чи були в діях Компартії України, організаційного загону КПРС, в діях 19—21 серпня 1991 р. ознаки, що суперечили б цим конституційним засадам, і що давало б законні підстави для її заборони? Безперечно, були. Не добившись реалізації своїх політичних планів у Верховній Раді СРСР (саме Україна тоді заблокувала прийняття договору про «оновлений союз»), група змовників у Москві організовує ГКЧП, захоплює владу насильницькими методами (інтернувавши тодішнього керівника союзної держави М.С.Горбачова у Форосі), а секретаріат ЦК Компартії України того ж 19 серпня підтримує ці дії і розсилає своїм низовим компартійним структурам секретну шифротелеграму: «В связи с введением в стране чрезвычайного положения (зауважимо: в Україні надзвичайний стан не був введений, але для них Україна ніколи «страною» не була) важнейшей задачей партийных комитетов является содействие государственному комитету по чрезвычайному положению в СССР, во всей практической деятельности необходимо руководствоваться Конституцией и законами Союза ССР, документами, издаваемыми государственным комитетом по чрезвычайному положению». Директиви аналогічного змісту секретаріат ЦК КПУ, керівники обкомів, окремих державних і господарських структур, керованих комуністами, розсилали і наступного дня. Таким чином, усі помисли «українських» компартійних перевертнів прив'язувалися до документів, «издаваемых» ГКЧП. Що там Конституція, що там закони України!

Тим часом у главі I тодішньої Конституції Української РСР стаття 1 визначає, що «Українська РСР є загальнонародна держава», а в статті 2 подана форма її політичної системи: «Вся влада в Українській РСР належить народові.

Народ здійснює державну владу через Ради народних депутатів, які становлять політичну основу Української РСР.

Всі інші державні органи підконтрольні і підзвітні Радам народних депутатів».

Про яку підконтрольність і підзвітність Радам народних депутатів може йти мова, коли ці відщепенці і колабораціоністи прагнули підпорядкувати все наше суспільно-державне московським самодурам? Заперечувати сьогодні, що це був замах на зміну навіть тоді вже існуючого державного конституційного ладу в Україні, може хіба що закоренілий у своїй злочинності ворог. Йдучи далі шляхом тоталітаризму, самочинно й відверто скасовуючи конституційні засади, секретна шифротелеграма ЦК КПУ інструктує своїх підлеглих пахолків: «Секретариат ЦК Компартии Украины обращает внимание на то, что принимаемые руководством страны (мається на увазі ГКЧП) по стабилизации обстановки и выводу из кризиса меры отвечают настроениям подавляющего большинства трудящихся и созвучны с принципиальной позицией Компартии Украины». Залишимо у спокої «трудящихся», їхньої думки ніхто не питався, але те, що дії гекачепістів «созвучны с принципиальной позицией Компартии Украины» свідчить, що КПУ—КПРС грубо порушила (по суті, ліквідувала) наведені вище статті 1,2 і 7 Конституції УРСР, знову замахнулася на конституційний лад республіки, як загальнонародної держави, роблячи спробу підмінити народовладдя в особі Рад народних депутатів (в тому числі і Верховної Ради попереднього скликання, в складі якої я також мав честь бути) на диктатуру групки «політичної шпани», як їх тоді ж було названо. Це спричинило підрив безпеки держави, що заборонено зацитованою статтею 7 тієї ж Конституції. І не треба думати, що то були невинні жарти. У ще одній секретній шифротелеграмі секретаріату ЦК КПУ за 19 серпня 1991 р. містяться абсолютно відверті погрози в разі непослуху: «...Органы государственной власти и управления могут, в зависимости от конкретной обстановки, применять весьма строгие меры для обеспечения порядка и спокойствия в тех или иных регионах. Нельзя допустить, чтобы где-либо в республике экстремистские, безответственные элементы своими безрассудными действиями вынудили вооруженные силы, органы внутренних дел и государственной безопасности к этим мерам». Немає сумніву, що «безответственными элементами» виявилися б усі, в тому числі й тодішні народні депутати, хто закликав би дотримуватися діючої Конституції України і законності, над якими глумилися і автори цих вказівок. Верховною Радою поширювалися чутки, що вже складені списки тих, хто буде знищений у першу чергу, показували копії штабних карт із оперативним планом захоплення військами Києва. Чи були розроблені такі списки і карти насправді, чи це був лише засіб залякування, зараз достеменно ніхто не скаже, — все потроху почало забуватися, документи акуратно знищувалися. Але тоді це сприймалося як реальність. Ніхто не сумнівався, що вони можуть бути і обов'язково будуть.

Як легко ми все забуваємо і прощаємо зло! А вони навіть сьогодні не позбавилися свого каїнового нутра. Дай їм тільки владу до рук! На всю Україну (і, напевно, на увесь світ) прозвучали у відкритому ефірі «одкровення» керівника Селянської партії, голови радгоспу із Херсонщини, народного депутата, керівника фракції «Аграрники України» Сергія Довганя на сесії Верховної Ради 14 жовтня ц.р.: «Ну і по питанню, яке піднімається, політичні, не політичні, я думаю, що при тій ситуації, яка сьогодні склалася в нашій державі, може було б самим кращим виходом з цього відновити в повній мірі комуністичну партію і дати їй строк 3 місяці, я думаю, що в цій державі був би порядок». Ліва більшість депутатів зустріла ці слова бурхливими оплесками (як у старі компартійні часи). Далі промовець продовжував: «Розстрілять, скільки-положено...» Олександр Мороз, почувши таке, спробував вплинути на промовця, перебив його: «Прошу говорити по суті». Але це не збило войовничого запалу натхненника такої собі «романтики» комуністичних розстрілів, і він продовжував у тому ж дусі: «Я думаю, всі були б розстріляні, тому що сьогодні продали вже державу і не можуть знайти крайнього».

«Крайні» знайшлися б і були б розстріляні — будьмо певні. І хто опинився б серед «крайніх» — теж відомо. Головне, «відновити в повній мірі компартію» і почати стріляти, а далі діло піде. Без затримки. Звичне ж заняття, методика напрацьована... Але хто ж продав, розграбував народ, хто при владі, хто керує державою? Не вони? Парламентська фракція «Аграрники України», від імені якої говорив Сергій Довгань, налічує 53 депутати. І від імені селян промовляє закамуфльований комуніст. А хто ж скаже від імені тих українських селян, яких лише в часи організованого комуністами голодомору 1932—33 років було виморцовано 9—11 мільйонів! Ох, хлібороби наші, українські хлібороби! Невже у вас комунофашистські нелюди дощенту вичавили почуття, принаймні, самозахисту, що ви дозволяєте отаке говорити від свого імені, вручаєте їм мандат найвищої влади над собою і державою? Мало вам ще?

Не буду сперечатися з народним депутатом від Харкова Олександром Карповим (координатор групи МДГ), який, захищаючи свого колегу, запевнював нас у сесійному залі 19 жовтня, коли Верховна Рада мала затвердити постанову про результати голосування щодо КПУ—КПРС: мовляв, не бійтеся нічого, п. Довгань не збирається поки що нікого розстрілювати. Можливо. Але не маю сумніву, що партія, адептом якої він виступає, може зробити це запросто. Має для цього, як кажуть, практичні навики. І вже в самому «розстрільному» предметі розмови між народними обранцями у найвищому органі законодавчої влади — ознака рівня нашого державного мислення. Що ж, і те правда, що народ має таку владу, на яку заслуговує. Декому з наших виборців здавалося, що як тільки оберуть комуністів, ті відразу ж забезпечать собі «розвинутий соціалізм» з дешевими товарами. Не вийшло. Комуністи мають власні клопоти з конфіскованим компартійним майном, хоча запевняють, нібито поки що (поки що!) не вимагатимуть його повернення. Коли йдеться про колишні кабінети, меблі, службовий автотранспорт, то, можливо, й так. Поки що. Але існує і десь «задіяний» партійний капітал. Ото б його не випустити з рук — ось турбота партайбосів.

Те, що Компартія України ніколи не була самостійною організацією, а являла собою, кажучи їхньою лексикою, «охвістя московського імперіалізму», у дні гекачепистського путчу виявилося з особливою силою. Бо, згідно зі статтею 71 тодішньої Конституції, «На території Української РСР забезпечується верховенство законів республіки». Але ж нашим комунякам-перевертням наплювати на законодавство України, вони у зацитованій уже шифротелеграмі закликають «во всей практической деятельности руководствоваться Конституцией и законами Союза ССР». Закликають, зауважте, не українською, а російською мовою — і вже в цьому виявляють, що з Україною, з українським народом їх нічого не пов'язує і не ріднить, що вони тут, на цій землі, лише для того, аби, кажучи словами Тараса Шевченка, «допомогти москалеві господарювати та з матері полатану сорочку знімати». Та й на тому не стало, бо навіть всесоюзну (читай — імперську) законодавчу основу вони відкидали, закликаючи у своїй діяльності керуватися «документами, издаваемыми ГКЧП».

Нарешті, скажемо, що на той час стаття 6 про «керівну і спрямовуючу роль» із Конституції була вилучена, одначе і тут керівництво компартії, нехтуючи конституційними нормами, самочинно взяло на себе керівництво державою, даючи вказівки всім громадсько-політичним і господарським структурам, аж до Кабінету Міністрів і Рад усіх рівнів, як вони мають себе поводити і що робити: «Оперативно сориентировать партийный актив, народных депутатов, руководителей предприятий, колхозов, совхозов, организаций и учреждений на необходимость обеспечить повсеместно спокойствие, твердый конституционный порядок и дисциплину, четкую, бесперебойную работу всех предприятий, организаций и служб, от которых зависит жизнедеятельность общества».

Лицеміри! Топчуть і відміняють Конституцію держави, а закликають «соблюдать твердый конституционный порядок». Закоренілі фальшивці й демагоги — навчилися за багато літ обгортати свої людиноненависницькі наміри в полуду зовнішньої благопристойності. Лаштують тобі зашморг на шию та ще й прикрикують: сиди тихо, не захищайся! Очевидне політичне крутійство й антиконституційна діяльність КПУ — КПРС дали законні підстави Президії Верховної Ради України прийняти Указ 26 серпня «Про тимчасове припинення діяльності», а 30 серпня «Про заборону діяльності Компартії України». При тому Президія користувалася своїм правом згідно з статтею 106 Конституції Української РСР у міжсесійний період «видавати укази і приймати постанови» і відповідно до пункту 6 цієї статті «здійснювати контроль за дотриманням Конституції УРСР». Нині гарантом Конституції України виступає Президент, тоді ж такого інституту влади у нас ще не було, тому що функцію виконувала Президія Верховної Ради, яка не лише мала право, але і зобов'язана була видати Укази щодо припинення діяльності і заборони політичної структури, яка замахнулася на конституційний лад держави і підривала її безпеку. Відміна тепер цих Указів означала б не що інше, як нове грубе порушення Конституції, як наругу над історичною справедливістю. А разом з тим це ставить під сумнів сам факт існування незалежної Української держави, «Акт проголошення» якої починається словами про смертельну небезпеку, яка нависла була над Україною в ті дні. Хто був тоді у сесійному залі Верховної Ради, той відчував це, щоправда, порізному: одні — смертельну небезпеку, що нависла над Україною як державою, що спинається на ноги, інші — смертельний переляк за власну шкуру, розуміючи, що їм доведеться відповідати за содіяне їхньою партією. А тому всі майже одностайно проголосували за «Акт проголошення незалежності України». На жаль, кара для ліквідаторів Конституції й української державності не наступила. То вони потихеньку оговтались, «вийшли з окопів» і у своєму випробуваному стилі тотального словоблудя пішли у наступ.

Можу зрозуміти почуття колишніх рядових комуністів, які, внаслідок структурної організації своєї партії, побудованої на принципах т.зв. демократичного централізму, а точніше б сказати, на засадах нещадної централізації, не могли впливати на своїх лідерів, тому не хочуть нести відповідальності за їхні дії і наміри. Всі ми є очевидцями цих подій і можемо підтвердити, що саме опір і неприйняття антиконституційних замахів «подавляющим большинством трудящихся», на чию підтримку самовпевнено розраховували заколотники, а також Збройними Силами, органами внутрішніх справ, навіть КДБ, які складалися переважно із рядових комуністів — це все перешкодило московським компрачикосам і їхнім київським агентам здійснити свої наміри. І все ж партія як політична організація несе безпосередню відповідальність за вчинки обраного нею ж керівництва. Тому сам намір реабілітації КПРС—КПУ є блюзнірством перед пам'яттю мільйонів жертв, замучених руками червоних вождів та їхніх сатрапів. Скасування Указів Президії Верховної Ради означало б механічне відновлення усіх структур КПУ як складової частини партії «Радянського Союзу» — тобто політичної організації неіснуючої нині держави, а це, своєю чергою, неминуче поставило б питання про відновлення СРСР.

Пізно вечері 18 жовтня ми, народні депутати України Юхновський, Кендзьор, Косів, Карнаух, були на прийомі у Голови Верховної Ради Олександра Мороза. Розмова тривала довго, десь півтори години. Вважаю, що було б неетично переказувати її зміст і перебіг. Скажу лишень, що внаслідок цієї розмови було досягнено домовленості, що Голова Верховної Ради не підпише постанови про скасування Указів Президії щодо заборони КПУ—КПРС, доки не будуть з'ясовані обставини голосування (депутатам Конституцією заборонено голосувати один за одного). Що ділося у сесійному залі наступного дня, в середу, 19 жовтня, люди бачили на телеекранах.

Отже, відновлення КПУ—КПРС цього разу не відбулося. Питання залишилося відкритим. Що ж далі? У нашу дійсність знову нахабно вривається кривавий привид комунізму. Але ж це вже відомо, що привиди, упирі —. всяка нечисть — можуть існувати, тільки підживлюючись людською кров'ю.

'94 '94

ПРИВАТБАНК
КОММЕРЧЕСКИЙ БАНК

"ПРИВАТБАНК" ПРЕДЛАГАЕТ

руководителям предприятий и финансовых компаний

НОВУЮ УСЛУГУ ПО ПОКУПКЕ И ПРОДАЖЕ ВЕКСЕЛЕЙ!

Вексельный центр "Приватбанка" осуществляет операции с векселями, выпущенными в погашение взаимозадолженности:

- покупка (учет) векселей;
- продажа (переучет) векселей;
- ответственное хранение;
- выдача кредитов под залог векселей.

МЫ ПОМОЖЕМ СДЕЛАТЬ ВЕКСЕЛЬ ДЕЙСТВИТЕЛЬНО ЦЕННОЙ БУМАГОЙ И РЕАЛЬНЫМ ПЛАТЕЖНЫМ СРЕДСТВОМ!

ОБРАЩАЙТЕСЬ В "ПРИВАТБАНК"!

Телефоны в Днепропетровске:
(0562) 47-70-52, 47-70-53, 47-70-58.

'94 '94

ЛЕСА СТОЕЧНЫЕ ТРУБЧАТЫЕ УСЛ-1

для строительных работ на высоте до 20 м (от 100 до 1000м^2)

РАЗМАТЫВАЮЩЕЕ УСТРОЙСТВО

для механизированного закрепления и размотки бухт листового металла

АППАРАТЫ ДРОБЕСТРУЙНЫЕ

для очистки металлических поверхностей от краски, ржавчины, окалины

РАСТВОРОМЕШАЛКИ — 0,35 М^3

МАШИНЫ — МСВ

для вальцевания и гофрирования цилиндрических обечаек

ШКАФЧИКИ ДЛЯ ОДЕЖДЫ

двухсекционные металлические

КИОСКИ

стандартные и по индивидуальным заказам (2,3х4,8; 2х3; 3х6)

ДОМИКИ САДОВЫЕ

одно- и двухэтажные

ПАВИЛЬОНЫ

для кафе, офисов, складских помещений

ПОТОЛКИ ПОДВЕСНЫЕ

для отделки кабинетов, офисов, кафе, ресторанов

ПРОФИЛИРОВАННЫЙ МЕТАЛЛ

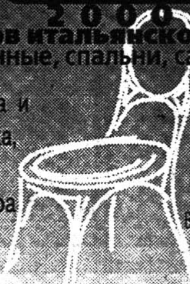
из листа или рулонного материала, высота гофры 10 и 40 мм (из материала заказчика)

БЫСТРЫЕ СРОКИ! ОПТОВЫЕ СКИДКИ!

Наш адрес: 313750, п.Комсомольский, Харьковская обл., Змиевской р-н., телетайп 625541 «Символ». Факс (057-47) 5-35-72
Телефоны: 5-37-02; 5-31-03; 5-32-01; 5-33-00.

ТОМПО

2000 образцов итальянской мебели:
кухни, гостиные, спальни, сантехника и др.

Доставка и установка, услуги дизайнера

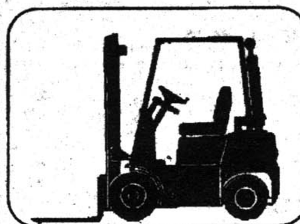
ВАМ ДОСТАТОЧНО ЗАПЛАТИТЬ - ВСЁ ОСТАЛЬНОЕ МЫ СДЕЛАЕМ САМИ

МЫ БЫЛИ ПЕРВЫМИ И ОСТАЁМСЯ ЛУЧШИМИ!

Железнодорожное шоссе, 41, тел.: 294 81 81, факс: 269 87 18

balkancar

БОЛГАРСКАЯ ФИРМА предлагает:

электрокары, погрузчики, аккумуляторы, шины и запчасти, электротельферы, транспортерную ленту.

город Харьков

тел./факс (0572) 32-01-26

тел. 30 - 90 - 25
факс 38 - 82 - 62
телетайп 31 - 12 - 47 "Маяк"

PAREX BANK

Без проблем и формальностей!

– ПРОДАЕМ КАРБОВАНЦЫ ЗА ВАЛЮТУ	ТЕЛ.222416, 222264
– ПОКУПАЕМ КАРБОВАНЦЫ, ТЕНГЕ, БЕЛОРУССКИЕ РУБЛИ	ТЕЛ.229561, 213540
– СПРАВКИ О КУРСАХ	ТЕЛ.281483
– ОТКРЫТИЕ КОДИРОВАННЫХ СЧЕТОВ	ТЕЛ.283659
– АККРЕДИТИВЫ В ЛЮБОЙ ВАЛЮТЕ	ТЕЛ.284330

Филиал "Лаймдота": ул. Кр.Барона 20/22, Рига, Латвия
Тел.: (0132)-222264, 222416, Факс: 281595
Телекс 614567 LAIM SU

ИНФОРМАЦИЯ
о выпуске акций акционерного общества «Биомед»

Решение об образовании Акционерного общества открытого типа «Биомед» (далее — общество) принято собранием учредителей 4 января 1994 года.

Юридический адрес общества: Украина, г.Горловка Донецкой обл., 338001, пр.Ленина, 26.

Органами управления общества является общее собрание акционеров, наблюдательный совет общества, правление общества.

Целью образования АО является объединение экономических интересов, материальных и финансовых ресурсов учредителей и акционеров для оказания квалифицированной медицинской помощи, организации закупок и продажи лекарственных средств, решение социально-экономических проблем.

Выпуск акций общества составляет 1000 (тысяча) простых именных акций номинальной стоимостью 100000 (сто тысяч) карбованцев на общую сумму 100000000 (сто миллионов) карбованцев.

Начало подписки: 1 декабря 1994 года

Конец подписки: 31 декабря 1994 года

Место подписки: 338001 г.Горловка Донецкой области, пр.Ленина, дом 26.

Выплата дивидендов по акциям производится один раз в год.

Президент АО
А.И.БОГАТЫРЕВ

Фирма «Ятрань» реализует пишущие машинки портативные и стационарные с любыми шрифтами и ленту.
Тел. в Киеве (044) 412-16-70.
Тел. в Черкассах (0472) 47-43-22.

РЕКЛАМА В ГАЗЕТІ «ГОЛОС УКРАЇНИ».
ТЕЛЕФОН 441-89-34.
ФАКС 449-85-62.

З ТРЕТЬОЇ СПРОБИ

Збірна України — збірна Естонії. 3:0 (2:0).

1:0 Коновалов (29), 2:0 Кірс (45, у власні ворота), 3:0 Гусейнов (72).

Україна: Шовковський (Суслов, 81), Лужний, Беженар, Кузнєцов, Попов, Ковалець (Петров,71), Леженцев, Литовченко, Орбу, Скаченко (Гусейнов, 46), Коновалов.

Естонія: Весселберг, Лемсолу, Кірс, Ліннумяє, Р.Каллaсте, Алонен, Олумятс, Ліндма, Пapi, Кристал, Зелінський.

Покарання. Беженар, Кристал (попередження).

Судді: Леон Схілнгс, Стенлі Опдебеек, Проспер ван Бурк (усі — Бельгія).

13 листопада. Київ. Республіканський стадіон. 3000 глядачів.

Нарешті ми здобули свою першу перемогу в офіційних футбольних змаганнях на рівні національних збірних. Усі разом вистраждали її. Хоча й прийшла вона, на жаль, із певним запізненням. Зрозуміло, що успіх планували на матч з Литвою. Потім, отримавши стартового тумака, чекали вдоволення ображеного самолюбства в поєдинку зі словенцями. Але дістали лише нічийну сатисфакцію і неупевненість. І ось зустріч з естонцями. Не слід, мабуть, казати про те, що перемога в ній була для нас, мов ковток свіжого повітря. Вона залишала надію на можливість боротися за путівку до Англії-96.

Безперечно, естонська команда — найслабкіша в нашій підгрупі. І її наставник Роман Убаківі, як і наш Сабо, — також сумісник, бо очолює таллінський клуб «Флору» — нинішнього чемпіона Естонії, був дуже задоволений ... таким невеликим рахунком. Його можна зрозуміти, бо естонці нещодавно в домашньому товариському матчі поступилися фіннам — 0:7. Але, як багато вже наголошувалося, товариські та офіційні зустрічі — арії з різних опер.

До речі, перший удар по воротах у київському матчі на 7-й хвилині зробили гості. Причому, за словами одного з тренерів київського «Динамо» Михайла Михайлова (разом спостерігали за подіями на полі), потужний «постріл» естонського форварда Крістала був дуже підступний і неприємний.

Той, хто не бачив цього поєдинку, мабуть, здогадався: цілковита перевага була на боці українців. Але то не була сліпа, емоційна навала. Хоча дуже важко грати проти насиченої оборони вочевидь слабшого суперника. Такий захист діє з неабияким емоційним настроєм та самовіддачею.

І неозброєним оком були помітні корисні й високоякісні дії наших «професорів» — Олега Кузнецова та Геннадія Литовченка. До речі, Геннадій був причетний до двох перших голів. Спочатку він віддав чудовий пас Сергієві Коновалову, і дніпропетровець ефектно забив історичний перший гол української національної команди в офіційних змаганнях, а потім сам пробив так сильно, що захисник гостей зрізав м'яч у власні ворота. І щоб закінчити з голами, відзначу: третій після дуже ефектного проходу забив знаний одеський бомбардир Тімур Гусейнов.

У цій зустрічі грало кілька новобранців. Але, як на мене, найяскравіше діяв швидкий, гострий, з відмінним баченням поля півзахисник із Донецька Геннадій Орбу. Як кажуть, слава Богу, що українська земля багата футбольними талантами. Це і вселяє оптимізм, дарує надію...

— Хочу привітати вас із заслуженою перемогою, — сказав на післяматчевій прес-конференції Роман Убаківі. — Усе закономірно. Хочу підкреслити, що Україна була, є і буде великою футбольною державою, попри певні невдачі на старті цього змагання. Повірте, а я це знаю точно, вас дуже бояться і італійці, і хорвати. І вони мають рацію. Бажаю великих успіхів вашій збірній...

Тренер нашої команди Микола Павлов також дав оцінку матчеві:

— Перемога, звісно, радує. Щоправда, ось уже третій матч граємо в зміненому складі. На це є об'єктивні причини.

— А чому навіть у запасі в цьому поєдинку не було воротаря московського «Спартака» Дмитра Тяпушкіна?

— Треба, щоб наша Федерація суворо спитала керівництво московського клубу: чому, порушуючи закони ФІФА та УЄФА, Тяпушкін грав за «Спартак» у кубковому матчі 9 листопада, чому він нічого не знав про виклик до збірної аж до останньої хвилини? Дмитро прибув ранком за день перед грою, і ми не могли ризикувати, ставлячи його у ворота.

Далі Микола Петрович, відповідаючи на запитання, а хто ж надалі очолюватиме збірну, сказав:

— Моя особиста думка, що базовим клубом збірної має залишатися динамівський з Києва, а його наставник Йожеф Сабо цілком заслуговує очолювати національну команду.

Дещо інша думка в президента ФФУ Віктора Банникова:

— Ми дуже вдячні Сабо за успішну й корисну роботу. Але призначали його лише на два матчі. Тепер слово за тренерською радою федерації і виконкомом. Це питання дуже важливе, тому з його вирішенням не зволікатимемо...

	В	Н	П	М	О
Хорватія	2	0	0	4-0	6
Італія	1	1	0	3-1	4
Україна	1	1	1	3-2	4
Литва	1	0	1	2-2	3
Словенія	0	2	0	1-1	2
Естонія	0	0	3	0-7	0

Напередодні матчу національних збірних на стадіоні «Динамо» зустрічалися олімпійські збірні. **Україна — Естонія — 3:0.** Голи: 1:0 Мороз (17), 2:0 Кунденок (58), 3:0 Рябцев (89). **Україна:** Близнюк, П'ятенко, Парфенов, Ващук, Коваль, Кардаш, Свистунов, Пушкуца (Рябцев, 60), Кунденок, Прудіус, Мороз (Шевченко, 52).

Вітаємо Володимира Мунтяна і його підопічних. Вони — лідери в підгрупі.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знімку: фрагмент матчу національних команд України та Естонії.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

Видавець — Президія Верховної Ради України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

- **ТЕЛЕФОНИ:** для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44. телефакс 449-85-62.
- Рукописи не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 385117.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311216.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».